

[Hans Hansen (Rørby).]

forkastelige, de er ogsaa økonomisk betydningsløse over for et Erhverv som Landbruget, der kun afsætter en Femtedel af sin Produktion paa Hjemmemarkedet. Efter en nøgtern Opgørelse, der for nylig er foretaget af Regnskabskonsulent K. Møller, Haslev, har alle disse Ordninger og Foranstaltninger kun bragt Landbruget en økonomisk Hjælp fra andre Erhverv, der er af ret tvivlsom Værdi, selv om man medregner baade Sukkerordningen, Tilskuddet til Rentebetaling og Grundforbedringsloven. Det store Landbrug har selvfølgelig faaet den store Part. Men saa hører man sige: Der er dog Penge i disse Foranstaltninger! Ser vi imidlertid paa, hvad der sker for Landbruget, vort Eksporterhverv, viser det sig, at den brandskattes mange Gange det Beløb af den beskyttede monopoliserede Hjemmeindustri. Derfor er hele dette System Landbrugets Fjende.

Vort høje Omkostningsniveau har vi især vore Toldsatser og vor Valutaordning at takke for. Fra alle Sider er det for længst erkendt, at Valutacentralen fordyrer de Varer, vi indfører fra Udlandet. I Kraft af Indførselsbegrænsning, forhøjede Priser paa Hjemmemarkedet foregaar her nøjagtig det samme som i England, hvor Begrænsningen af Indførselen af Flæsk forhøjer Flæskets Pris. Vort formindskede Køb i Udlandet formindsker automatisk vor Eksport. Køb i Udlandet er en Forudsætning for Eksporten, derfor er Importen det vigtigste, den er Nøglen til Samhandelen og Igangsætter af Arbejdet i Eksportindustrierne samtidig med, at det skaber Sundhed og Konkurrenceedygtighed i den hjemlige Industri.

Siden 1929 er vor Import af Beklædningsgenstande og Manufaktur nedskaaret med 100 Mill. Kr. Købeevnen over for danske Varer er derfor nedsat med disse 100 Mill. Kr., og Følgen er en forringet Eksport i Mængde og Værdi. Først hemmer man ved høje Toldsatser Importen af Varer fra de Lande, som især er Aftagere af Landbrugsvarerne; f. Eks. Manufaktur, Fodtøj, Glas, Porcelæn, Papir fordyrer man med fra 20 helt op til 100 pCt. af Indkøbsprisen, og dernæst formindsker man Eksporten yderligere gennem Valutacentralens Restriktioner. Endda siger Regeringen, at Valutacentralen opretholdes kun for at sikre Landbrugseksporten. Dette Ord er uden nogen som helst Mening.

Indførselen af Færdigvarer skaber Arbejdsløshed, siger man. Trods dette, at Importbegrænsningen er drevet omtrent

til det yderste, er de arbejdsløses Tal i Dag omkring 100 000, det nytter altsaa ikke at spærre for Færdigvarer som Middel mod Arbejdsløshed.

Vi maa derfor spørge: Agter Regeringen at gaa andre Veje end de hidtil fulgte, eller ligger der i Statsministerens Udtalelser om Tomhændetheden en Erkendelse af, at ogsaa Regeringen er blevet klar over, at Arbejdsløsheden ikke kan bekæmpes ved at hindre Færdigvarer i at komme ind i Landet?

Bønder og Arbejdere har fælles Interesse i at faa alle Spærringer ophævet. Det er en skadelig og farlig Lære, man i de senere Aar har søgt at oplære Arbejderne i, at Arbejderne skulde være Modstandere af den frie Konkurrence og en naturlig Prisdannelse. Det er slemt nok, at Udlandet lægger Handelen Hindringer i Vejen, men det er meget farligere, at vor egen Regering indsnævrer Importen af misforstaaede Beskæftigelsesgrunde og derved kvæler vor Eksport. Det er tragisk, at Systemet her i Landet opretholdes ved Støtte af Landbrugere og Arbejdere. At en Haandfuld Storfabrikanter maaske kan se deres Fordel ved at bevare dette System, betyder intet i Forhold til det store almene Folk og de sande Forbruger- og Arbejderinteresser, som maa være Frihed og Afskaffelse af alle Særrettigheder.

Det danske Landbrug har ikke Hjælp eller Støtte nødvendig fra andre Erhverv, det har nødvendig at faa Frihed til at købe billigst muligt og benytte enhver Afsætningsmulighed, saa kan de selv. Maatte danske Bønder og Arbejdere finde hinanden i Enighed om at vælte hele dette Monopol-system, saa er den værste Hindring ryddet af Vejen, og saa har vort Land skabt Betingelser for, at der kan blive Orden i vort eget Hus, og det er den eneste Form for national Politik, vi kan og bør føre. Kan vi skabe den størst mulige Tilfredshed indadtil og vise Verden et venligt Ansigt udadtil, er Betingelsen til Stede for, at det nationale Sindelag, udsprunget af Kærlighed til vort Land, kan vokse; men kun en Indsats i Fredens Syssel, kun en Samfundsordning paa Ligerettens Grund med fælles Ejendomsret til de Gode, Naturen har givet os, og Ejendomsret til Arbejdslønnen for den enkelte, kun dette kan sikre Kultur og Frihed og Selvstændighed, og kun dette kan sikre, at Folkestyret bestaar.

Jeg tror, vi skal holde os fri for chauvinistisk Højstemthed og erkende, at vi har ikke militære Opgaver af nogen Art. Vi har set i den sidste Maaned, at en lille Stat i